

IES Olorda

**Concurs Literari
Sant Jordi
(2004)
XXV edició**

St. Feliu de Llobregat

Introducció

Arribar a la vint-i-cinquena convocatòria d'un premi literari escolar és tota una fita que convida a mirar enrere: quantes il·lusions no s'han desvetllat, quantes estones no hi han dedicat les comissions organitzadores, quantes hores de feina d'escriptura, reescriptura i correcció no s'hi ha abocat!

Ha aparegut la convocatòria del Concurs Literari. El professor de català busca maneres per convèncer els alumnes que hi participin. Alguns cerquen idees "brillants", planifiquen textos possibles o impossibles, redacten a mà o a l'ordinador els esborranys (aviat ratllats, plens de correccions), demanen parer i correcció a amics o a professors, esperen amb certa ànsia la seva opinió, passen a net els poemes o les narracions teclejant amb sorolloses màquines d'escriure (abans) o usant ràpides impressores (ara); fan els darrers retocs. Han produït, per fi, una composició (amb pretensions de ser literària); la lliuren al jurat i esperaran el veredictes fins a la diada de Sant Jordi...

El jurat, per altra banda, rep el fruit d'unes tasques desiguals. En tants anys, però, quants còmics i auques plens de frescor!, quants poemes unguits amb la saba del cor!, quants contes plens d'intrepidesa, de tendresa o d'enginy! I, també, quin ensurt i quina vergonya de les xacres d'altri amb el plagi no detectat abans del veredictes! Blanc sobre negre, com sempre a la vida!

Vint-i-cinc anys de Concurs Literari "Sant Jordi"!

Quants anys de petites lluites per ajudar a normalitzar la nostra llengua i la nostra literatura! Quants anys de creure en la paraula! Quants anys posant un petit gra per aconseguir que els nostres alumnes assoleixin un xic més de destresa amb la llengua, -i per què, no?- amb la llengua de la terra!

Permeteu, doncs, que doni les gràcies a tots els qui han fet possible aquest camí durant un quart de segle: alumnes i professors que amb empena (i també, a estones, amb dubtes i cansament) han fet que a l'Institut per Sant Jordi no sols es participi de la festa que celebra el País amb xerinola, llibres o roses, sinó també amb una correntia de creació literària.

Gràcies, encara, als qui han presentat el 83 treballs que han concursat enguany!

Gràcies a tots (als d'ara i als d'abans)!

Sebastià Bech i Camps

Cap del Departament de Llengua i Literatura Catalanes

Premis de la 25ª edició

Conte

Grup Primer (Primer i Segon d'ESO)

Primer premi. LORENA GUILLERMO (2n A): *La mà posseïda*.
Segon premi. PATRICIA CILLER (2n A): *L'adolescència de la Clara*.
Tercer premi. CARLOS CANALES (1r A) *L'assassí d'hamburgueses*.

Grup Segon (Tercer i Quart d'ESO)

Primer premi. CAROLINA SÁNCHEZ (4t A): *Difícil d'oblidar*.
Segon premi: desert.
Tercer premi: desert.

Grup tercer (Primer i Segon de Batxillerat)

Primer premi. CARLOS CILLER (2n D): *Sense sentit*.
Segon premi. VANESSA RODRÍGUEZ (2n BNit): *L'última carta*.

El Jurat ha retirat el primer premi inicialment atorgat a *Una setmana sol* de Joan M. Forés en descobrir-se que és una traducció, amb retocs mínims, d'un text d'Internet referit a "El macho ibérico".

Poesia

Grup Primer (Primer i Segon d'ESO)

Primer premi. JONATHAN TUDÓ (2n A): *El primer refredat*.
Segon premi. MIREIA GARCÍA (1r B): *Poema*.
Tercer premi. PATRÍCIA CILLER (2n A): *Tu i jo*.

Grup Segon (Tercer i Quart d'ESO)

Primer premi. CRISTINA CHALÁ (4t A): *El primer amor*.
Segon premi. TATIANA CASTAÑÓN (3r A): *No puc*.
Tercer premi. CAROLINA SÁNCHEZ (4tA): *Així és la realitat*.

Grup tercer (Primer i Segon de Batxillerat)

Primer premi. SERGIO JAEN MENA: (1rAN): *El camí del silenci*.
Segon premi. NATÀLIA CASTELLOTE (2n E): *Sense tu*.
Tercer premi ex-aequo. SANDRA DOMÍNGUEZ (1r AN): *Ple de paraules*.
Tercer premi ex-aequo. YOLANDA ALCARAZ (2n BN): *Presonera de la meva ombra*.
Menció honorífica. IMMA SANCHO (2n AN): *Soledat del desert*.

Còmic / auca

Grup Primer (Primer i Segon d'ESO)

Primer premi: desert.
Segon premi: desert.
Tercer premi. PATRICIA CILLER (2n A): *Un "bon" dia*.

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

**Treballs guardonats
Conte**

**Grup Primer
(Primer i Segon d'ESO)**

La mà posseïda

Aquesta és la història del meu amic Joan, un noi de catorze anys, prim, alt i de cabells negres i ulls negres. La història va començar el 15 de Setembre del 2001, el dia que el meu amic anava per primera vegada a l'Institut Olorda. Eren les 10:45 hores i en Joan era al lavabo quan, de sobte, va veure que la seva mà es movia per voluntat pròpia. Ell es va pensar que al·lucinava, que era cosa dels nervis de ser el primer dia d'institut. Aquell mateix dia a la tarda, mentre mirava la televisió, la mà va canviar de canal. En Joan, es va espantar, però va decidir no dir res, no fos cas que el tractessin de boig i el portessin al psiquiatre. Aquell mateix dia a la nit no es va adormir fins a les tres de la matinada. L'endemà, quan es va aixecar, va veure que a la seva tauleta hi havia escrita una nota en què posava:

No t'espantis, no vull fer-te mal, només sóc un pobre esperit que va morir a la teva edat i que vol viure encara que sigui per dos mesos com si fos un humà, però que no té la força necessària per posseir un cos sencer, i ha hagut de posseir la teva mà.

Perdona'm,

David

Després de llegir això en Joan es va tranquil·litzar una mica, perquè ja sabia per què la mà anava sola i que d'aquí a dos mesos tot tornaria a ser com abans, però per altra banda, això volia dir que existien els esperits. De cop i volta la seva mare el va cridar, perquè anés a esmorzar. Un cop va haver esmorzat va anar a l'escola i es va passar el dia pensant en la mà, en què podria fer perquè se n'anés aviat, ja que no podia continuar amagant-ho, perquè la mà ja havia fet de les seves i la gent començava a enfadar-se amb ell. Les malifetes que havia fet la mà fins ara era tocar el cul a la Marina, donar una empenta al Daniel i abaixar els pantalons a en Miquel. Pensant tot això en Joan va decidir explicar el seu secret a algú, i com no podia ser d'altra manera, aquesta algú vaig ser jo, la Lúcia Capdevila, una noia de la seva classe i la seva millor amiga.

Quan m'ho va explicar no m'ho vaig creure fins que vaig veure en Joan mirant cap al pati i la mà escrivint sola i amb una lletra que no era la d'ell.

Després que m'expliqués tot el que sabia vam decidir que parlariem amb en David (la mà posseïda) perquè sortís del cos d'en Joan o almenys s'estigués quiet, bé, més que parlar vam escriure. Aquesta va ser la conversa:

N (nosaltres): David, ets aquí?

D (David): Sí.

N: Serem breus, quan creus que trigaràs a sortir?

D: No ho sé, estic molt bé aquí.

N: Sí, però ho has d'entendre. Mira, si no surts o pares de fer trapelleries et matxacarem.

D: Sortiré d'aquí uns mesos, i això de portar-me bé... D'acord, però vull algunes hores per a mi.

N: D'acord de 18:00 a 20:00 hores per tu.

Però va ser com no fer res, així que vam decidir demanar consell a un exorcista. Quan li vam haver explicat el cas va dir que, si cada dia quan el David estigués més rebel, pronunciàvem unes paraules que ens va dir, al cap de dues setmanes hauria sortit.

Les paraules que ens va dir van ser: "Legoilus copus estarnet fitus", que va dir que traduït volia dir: "Surt d'aquí, esperit petit!". En Joan ho va haver de dir una mitjana de deu cops al dia durant tres setmanes, ja que l'esperit va resultar ser més fort del que ens pensàvem. Bé, aquesta és la història d'en Joan, el noi de la mà posseïda.

YUKINO

Grup Primer (2004). Primer premi de conte. LORENA GUILLERMO (2n A): *La mà posseïda*.

L'adolescència de la Clara

La Clara era una noia de catorze anys que vivia a Casallarga. Era alta, morena i prima. Tenia uns cabells llargs morens i ondulats. Els seus ulls eren marró obscurs i les seves pestanyes eren llargues i corbades com la trompa d'un elefant. Era molt alegre, però es prenia les coses molt seriosament. Li agradava molt fer esport i anar a classes de música. Des que era petita, la Clara havia sigut una noia molt maca i era per això que sempre havia tingut molts nois al seu darrere. Quan era petita, les coses eren molt més fàcils que ara, en aquest tema. Abans, els nois no s'oposaven a sortir amb ella, però ara que precisament tenia l'edat, era quan li costava més aconseguir-los, ja que ells es feien pregar.

Feia tres dies que la Clara havia tornat del poble dels seus pares, i havia vist el noi amb qui sempre havia somiat. Es deia Joel, i era tres anys més gran que ella. Li agradava des que tenia vuit anys, i ell mai no li havia donat cap oportunitat. En Joel l'havia fet patir molt, tant que la Clara ja havia pensat a deixar-lo anar encara que fos maco i llest. Ella pensava que anava de perdonavides per la vida, i així era. Sortia amb altres noies i feia beneiteries davant la Clara, per veure si ella queia als seus peus. L'havia fet plorar davant seu, però mai no la faria caure als seus peus, ella no era així. Era molt, molt llesta, i sabia qui era de bon profit i qui no. Al quart dia d'arribar a Casallarga, li va arribar un missatge al mòbil. Era del Joel. Li confessava que l'havia estimada des que era petit, però que ara ella no li podia donar el que altres dones més grans, sí. La Clara ho va entendre a la primera: ell tenia disset anys i ja havia provat "noves experiències". Ella li va contestar que no és que no pogués, sinó que no volia. Era massa petita per això, i no volia que la gent pensés que era una dona fluixa. El noi li va tornar a enviar un altre missatge on posava que li truqués quan tingués més edat i estigués preparada per "noves experiències". La Clara ja n'estava farta, perquè no volia que aquell pallús li espatllés el dia amb aquestes bogeries d'adolescent. I així li va posar: "Deixa'm en pau, que ja t'he oblidat i no tinc ganes que m'ho facis passar malament. A sobre, ara m'agrada un altre que és molt més llest que tu i no va de xulo." I era veritat, ara li agradava un noi que tenia quinze anys i era alt i ros. Es deia Pau, i l'havia conegut un dia per casualitat, quan va anar a una reunió d'esportistes. Es parlava molt amb ell, i ell es portava molt bé amb ella. Tenien moltes coses en comú, i tota la gent deia que feien bona parella. Un dia, la Clara se'l va trobar pel carrer:

- Ei! Com va, Pau? –li va dir ella, que ja s'havia posat tota vermella.

- Molt bé! Ara me'n vaig a veure a la meva xicota, que hem quedat a les set –va afegir ell.

A la Clara li va canviar la cara de sobte: sortia amb una noia núvia i no li ho havia dit mai.

- Bé, noi, me'n vaig que tic presa. Adéu!

Només va poder dir això i va fugir corrents. Com podia ser que tot li passés a ella? Els missatges del mòbil no li havien espatllat el dia, però això, sí. Va estar tot el dia pensant en això, i amoïnant-se perquè la seva vida queia per moments.

L'endemà va anar a l'institut, i semblava com si sempre estigués plorant, però sense fer cap llàgrima; plorava per dins. Va fer un examen de matemàtiques, que era el que millor se li donava, però el va deixar en blanc. No podia ni tan sols escriure una paraula, ni una, només podia pensar en allò. Per fi va arribar la tarda, i es va connectar al xat per veure si es podia tranquil·litzar una mica.

Quan hi va aconseguir d'entrar, va veure que també ell estava connectat. Li va dir "hola" i ell li va respondre:

- Hola maca! Com estàs? Què t'expliques?

La Clara va començar a plorar. Però com li podia dir això? Va deixar l'ordinador encès, va agafar l'abric, i va anar a casa de la seva millor amiga, l'Elke.

- Elke, sóc jo, la Clara! He de parlar amb tu –va cridar la Clara trucant a la porta de casa de l'Elke.

L'Elke era també molt llesta i molt guapa. Van començar a parlar, i la Clara li va explicar el que li havia passat. L'Elke va dir-li que no s'havia de posar així per culpa d'un noi, que, a més, era massa jove per a tots aquests maldecaps, i que deixés una miqueta de banda l'amor, i estigués pel que s'ha d'estar, els estudis, ja que sinó s'estudia quan toca, no es pot recuperar, però sí que et pots enamorar a qualsevol edat. Això va animar la Clara, que va començar a canviar la cara. L'Elke també li va dir que segur que ell no ho havia fet volent, que segur que ell no es pensava que ella anés darrere d'ell; i que per part d'en Joel, que no valia la pena estar pensant en nois com aquell; que aquell segur que acabaria malament, i quan fos més madur, s'adonaria que el que havia fet havia estat malament. La Clara es va adonar que el que la seva millor amiga deia, era veritat. Es va acomiadar de l'Elke, i va tornar a casa.

Quan va obrir la porta, va veure que encara no havia arribat ningú, i se'n va alegrar, així podria parlar una estona amb en Pau. Va escriure:

- Hola, Pauet! Ho sento per no haver-te contestat abans, però és que se m'havia oblidat que havia de fer una cosa que m'havia dit la mare. Estic molt bé.

I era veritat, ara es trobava molt bé, i sobretot, si parlava amb ell. Li va preguntar com li havia anat el dia anterior amb la seva xicota. Ell li va contestar que molt malament, que havien tallat perquè quan va arribar al lloc on havien quedat, se la va trobar amb un altre noi. La Clara es va posar una mica trista, perquè no li agradava que aquella noia hagués jugat amb ell com en Joel amb ella. Li va explicar tot allò del Joel, i en Pau també es va entristir. Ell va dir-li que tampoc no estava gaire malament perquè a ell li agradava una altra noia. La Clara va voler saber qui era, però no li va dir res. Va arribar la seva mare i va haver de desconnectar-se. Va dir al Pau que l'endemà es tornaria a connectar, i ell va dir que llavors ell també es connectaria, perquè li havia de dir una cosa molt important. La Clara va estar ajudant la seva mare després de fer tots els deures. A ella, no va explicar-li res de tot allò que li havia passat. Va anar-se'n a dormir, però no va poder, ja que havia alguna cosa que la inquietava. Al final va caure en què era: en Pau li havia dit que li havia de dir alguna cosa molt important! Llàstima que no tingués mòbil, perquè sinó, li enviaria un missatge per preguntar-li què era. Va passar la nit i el dia, i va connectar-se un altre cop: allà estava ell connectat.

- Hola maca! –li va escriure en Pau-. Com has passat el dia?

- Molt bé! I tu? –va posar la Clara.

- Doncs... també! T'he de dir una cosa, però em fa molta vergonya –va afegir en Pau.

La Clara no sabia què fer, i no podia aguantar més. Al final aquesta va posar:

- T'ESTIMO!!!

El Pau va contestar de seguida:

- Com saps el que et volia dir?

No és pas el que tu volies dir, sinó el que et volia dir jo! –va teclejar tant ràpid com podia la Clara.

El Pau va escriure que llavor s'estimaven tots dos, perquè ell també l'estimava moltíssim a ella. La Clara estava molt contenta, perquè per fi alguna cosa li sortia bé. El Pau va proposar-li si voldria sortir amb ell, però una cosa seriosa, que ell ja estava fart que el fessin patir, i que, segons el que li havia escrit, ella també. La Clara va dir que sí, i va anar corrents a dir-ho a la seva mare.

- Molt bé, noia! Aquest noi és molt llest, i segur que sereu molt feliços junts! –va dir la mare.

Es van acomiadar del xat i van quedar per a l'endemà.

La Clara va aixecar-se del llit, era el dia de Sant Jordi. Ho havia contat tot a la seva amiga, l'Elke, mentre anaven a l'institut. L'Elke li va dir que ella també havia trobat un noi, i que estaven molt bé.

A primera hora li tocava matemàtiques; el professor li diria la nota de l'examen. Per la porta va entrar el professor i se'ls va quedar mirant a tots:

- Ho sento, nois, però he perdut els vostres exàmens. He pensat que els farem el proper dia, perquè no trobo cap altra solució –va comunicar-los.

Tots van assentir-hi, sobretot la Clara, que tenia un dia de molt bona sort, pel que es veu. A segona hora els tocava català, i van estar parlant tota l'estona del dia de Sant Jordi.

Després del pati van donar els premis: la Clara havia guanyat el primer premi en el conte de català! Es va posar molt contenta.

Va arribar la tarda i va anar amb en Pau. Només d'arribar, aquest li va donar un regal.

- És un diari, perquè hi escriguis la nostra història –va dir en Pau.

- Moltíssimes gràcies!! –va afegir la Clara.

S'ho van passar molt bé, aquella tarda, i la Clara va arribar a casa. Va sopar, i corrents es va ficar al llit. Va obrir el seu diari nou i va escriure:

“Estimat diari: Avui és el dia de Sant Jordi, i he de dir que ha sigut el millor Sant Jordi de la meva vida. He guanyat un premi, m'han ajornat un examen, i he estat amb el meu nou amor, que m'ha regalat aquest diari, en Pau. He après moltes coses aquests últims dies, coses com que no cal córrer per fer-se gran, i que tot arriba al seu temps. Coses com que la vida és un llibre, en el qual mai no saps què passarà i que tot el que passa, és més emocionant cada moment. Per avui això és tot!!

P.D: Diuen que en un dia bo, només has de dir un desig, que segur que se't compleix, i aquí va el meu: QUE TOT ELS DIES SIGUIN COM AVUI, MÀGICS.”

SVENSKA

23 d'abril de 2004

Grup Primer (2004). Segon premi de conte. PATRICIA CILLER (2n A): *L'adolescència de la Clara*.

L'assassí d'hamburgueses

Va sonar el telèfon de la comissaria. En Lluís, un agent de la policia de Cornellà, el va agafar:

- Policia Local de Cornellà, digui?

- "Ve...ve... veniu" "ràpid". Hi ha hagut un "a...a...assassinat" a la Central del Tele...Tele...Telepizza!

- Venim de seguida. No pateixi!

Al arribar, els dos policies es van quedar bocabadats; mai no havien vist res igual, una hamburguesa havia sigut assassinada! Tenia un ganivet de cuina travessat pel mig dels panets, i el "ketchup" esquitxat per la zona. Els agents es van sorprendre molt, perquè a ells els agradaven molt les hamburgueses de tots els sabors des que eren ben petits i, veure-la allà morta, enmig d'un Telepizza, els va resultar molt confús i estrany. No van trobar cap pista, i quan van arribar no hi havia ningú, però no ho van trobar gens estrany.

Al cap d'una setmana van rebre una nota que deia:

"El Divendres hi haurà un assassinat al McDonalds. D'algú que vol tornar a matar".

Els agents van deduir que qui enviava la nota no sabia parlar massa bé, l'assassinat de fa una setmana, a la carta posava que volia tornar a matar, la trucada del tartamut...

Va arribar el divendres, en Pep i en Lluís van anar al "McDonalds". Van estar una hora, i com que s'avorrien, encara que era il·legal, van començar a menjar-se una hamburguesa de formatge sense carbassó cada un d'ells. Quan ja se l'havien menjat van entrar dos homes.

Un era un home de la tercera edat escanyolit i prim, tant que només es veien els seus ossos. També portava unes ulleres i un bastó, amb unes pigues a la cara i quasi calb. L'altre era un noi d'uns vint anys que portava una bossa de caramels i un gos d'aquells que les orelles són tan grans que se les trepitgen quan caminen. El cabell era molt modern d'aquells que es posen els nois de punta.

L'avi va demanar "nuggets", i el noi només una bossa de patates fregides amb molt "ketchup". Quan ja eren asseguts a taula, dos homes van entrar un rere l'altre.

El primer era un muntanyenc que en Lluís deia que segur que venia de Montserrat, però, no era segur. Portava els cabells llargs i una expressió de pomes agres a la cara que semblava que no havia dormit en tot un mes. També duia unes botes i un abric dels bons.

El següent era un home d'aquells que en diuen de negocis amb corbatí i "smoking", a part del maletí. Era alt i amb bigoti, el maletí semblava bo i era d'aquells de contrasenya. El muntanyenc va demanar una hamburguesa de formatge i l'home de negocis una "coca-cola".

Els policies s'avorrien i com que no havien anat al lavabo al matí, van decidir fer torns i anar-hi. Primer va entrar en Lluís. Van passar dos minuts i se'n van anar els treballadors del McDonalds, menys una botiguera que va anar cap al lavabo.

A en Pep, li semblava estrany que en Lluís no sortís i va anar a preguntar-li:

- Que et falta molt?
- Uns cinc minuts.
- Doncs, vaig al del costat.

En Pep i en Lluís van sortir al mateix temps del lavabo, i quan encara la porta no era tancada, van veure l'hamburguesa morta. L'hamburguesa havia sigut estrangulada per un cordó de sabata molt llarg. Semblava que acabava d'asfixiar-se i tenia la cara pàl·lida i blanca com la neu que cau a la muntanya.

Els policies municipals de Cornellà van veure que només hi havia l'avi, el muntanyenc, el noi i l'home de negocis.

- No sortiu d'aquí. Hi ha hagut un assassinat- va dir en Lluís.
- Tinc d'anar a treballar i no puc quedar-me aquí- va dir l'home de negocis.

No es mourà d'aquí ningú fins que se sàpiga qui és l'assassí, en sèrie, d'hamburgueses.- va dir en Pep amb un gest amenaçador. Els policies van sospitar de l'avi perquè, d'un cop de vista, es pensaven que, per les característiques de l'assassí, era el més indicat però encara no ho sabien.

Van començar a interrogar, o sigui, a fer preguntes del tema, al muntanyenc, que era el que havia demanat l'hamburguesa. Va començar a explicar el que havia passat, segons ell.

"Vaig notar que l'hamburguesa tenia poc formatge, i com que no havia anat al lavabo, perquè havia pujat a peu a Montserrat, vaig decidir anar-hi. Però el lavabo dels homes era ple i vaig tornar a la taula, abans d'arribar vaig veure l'home del maletí amb un got. Quan vaig arribar, l'hamburguesa ja era morta, el got buit i la taula plena de coca-cola."

- Porta a la motxilla alguna cosa?- va dir en Lluís.

Només porto l'abric, el sac de dormir, uns cordons de botes de recanvi, la lot, la cantimplora i roba neta i bruta.

- D'acord, ja pot anar al seu lloc i esperar fins que no es trobi l'assassí.

Va asseure's i l'avi va explicar el que havia passat. - Comenci!- va exclamar en Pep.

“Jo, era assegut a la taula nou, però com que no hi veig massa bé no vaig veure qui havia sigut. Vaig veure una ombra que es treia un abric i una motxilla, d'on va agafar un paquet i en va treure un cordill. Va agafar una hamburguesa i la va estrangular. Va tornar al seu lloc. I l'altre ombra, la primera, va tornar al seu lloc. Llavors ja era morta.”

- Gràcies ens ha ajudat molt- va dir en Pep.

- Un moment,- va dir en Lluís fent un bot de la cadira- on seia l'assassí?

- Em sembla, que era on hi ha aquell xicot- va dir mentre s'anava a asseure a la cadira.

Els dos policies el van fer asseure's a la cadira.

“Jo no he vist res de res! No em mireu d'aquesta manera! Ja m'havia acabat les patates quan en va trucar una amiga al mòbil i, com que aquell vell rondinaire feia molt de soroll menjant, me'n vaig anar fora a la cantonada del darrera. Quan vaig entrar vaig veure, a la taula quatre, uns cordills de sabata que m'agradaven molt i, com que no hi havia ningú, vaig agafar-los i anava a marxar; quan aquell d'allà, el que tenia pressa, va xocar amb mi i em va fer aquesta taca, perquè li va caure la coca-cola. A mi se'm van caure els cordills. Vaig anar cap al lavabo i em vaig creuar amb el muntanyenc, llavors va sortir la botiguera i tu - va dir el xicot assenyalant a en Lluís- I ja no sé res més.”

Els agents van fer venir un cop més al muntanyenc i li va fer una sola pregunta.

- Dignes la veritat, després de veure al xicot vas veure que algú es va creuar amb tu?

- No fa falta que vingui ningú més, ja sabem qui ha sigut i qui és l'assassí.

- L'assassí ets tu- va dir en Lluís assenyalant, amb la mà i el dit perpendiculars al cos del xicot- tu has matat a l'hamburguesa.

Van posar-li les manilles i el van portar a la comissaria amb cotxe i li van preguntar:

- Per què has assassinat a les dues hamburgueses? – va dir en Pep.

- Quan era petit, m'agradaven molt les hamburgueses, i un dia un carbassó estava podrit i em van tenir que portar al metge d'urgències. Em van fer un rentat d'estómac i vaig estar quasi quatre anys en rehabilitació. Per això tinc tantes ganes de fer el que em van fer a mi. Em pensava que us pensaríeu que no havia sigut jo perquè...

Grup Primer (2004). Tercer premi de conte. CARLOS CANALES (1r A) *L'assassí d'hamburgueses*.

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

**Treballs guardonats
Conte**

**Grup Segon
(Tercer i Quart d'ESO)**

Difícil d'oblidar

4 de febrer:

No sé com he pogut arribar a aquest extrem, m'he enamorat d'un noi que no conec encara: només el veig a l'institut. És una cosa superior a mi, jo ja em vaig enamorar una vegada, però era diferent perquè... bé, era un noi de la meva edat (i això hi té a veure). Aquest noi de qui m'he enamorat (Arnau) és 2 anys més gran que jo i això hi influeix.

Estem a meitat de curs i jo encara no li he parlat ni m'he presentat a ell. Ho hauria de fer, però a veure qui és la maca que s'apropa a ell quan està amb tots els seus amics i li diu: "Hola! Em dic Aina i sóc de 4t d'ESO, tu com et dius?". No li diré que ja sé com es diu perquè sinó no sé el que es pensaria. Ell té 18 anys i jo 16, no crec que ell es pugui fixar en una noia com jo podent estar amb una noia de la seva edat molt més maca que jo i més madura. Jo sóc una nena.

5 de febrer:

Avui l'he tornat a veure i m'he quedat tan bocabadada com sempre. No he fet res, només veure com passava pel meu costat sense mirar-me, sense adonar-se que existeixo, sense saber que hi ha una noia que l'estima amb tot el seu cor i que no para de pensar en ell ni un sol instant.

6 de febrer:

Quan em llevo el primer que faig és pensar en ell, i encara que ell no s'adoni de la meva existència, jo el continuaré estimant com ara ho faig. Per què m'he hagut d'enamorar-me'n? Per què m'enamoro de la persona equivocada? Jo no vull sofrir més. L'amor fins ara no m'ha anat gaire bé. Sé que només tinc 16 anys i que em queda molta vida encara (espero), però jo ara el que vull és estar amb ell. Me'n vaig a dormir. Avui somiaré amb ell un altre cop. Així, almenys, el meu cor deixarà de sofrir durant una estona.

7 de febrer:

Avui ha estat un dia una mica més alegre que els altres, perquè avui m'ha mirat! M'he posat molt contenta. Sé que només és una mirada, només ha girat els seus ulls cap a mi i m'ha mirat un instant, però una mirada d'ell és un món per a mi, és una raó per continuar lluitant.

8 de febrer:

L'he vist amb una noia de segon de batxillerat, agafats de la mà. Les seves pells es tocaven dolçament, ell l'acariciava amb molta estima i jo, amb els ulls plorosos he mirat cap a un altre lloc, no podia continuar veient-lo amb aquesta noia. Ara, si tanco els ulls, encara puc veure aquesta imatge. El puc veure rient i agafant-li la mà, molt contents els dos. Se'ls veia molt enamorats i es miraven fixament als ulls, amb una mirada molt dolça, amb la mateixa mirada que tinc jo quan el veig passar pel meu costat...

26 d'abril:

Fa molt de temps que no escric en aquesta mena de diari, però no he tingut valor, ni forces. Haig d'aguantar que l'Arnau i la seva xicota es facin petons pel passadís, mentre jo, després d'uns mesos, encara l'estimo i encara em fa mal veure'l amb ella. No he escrit en aquest temps perquè no sé com puc expressar tot el que sento, tot el meu sofriment no es pot expressar amb paraules, és un sentiment molt fort del qual encara no m'he pogut desempallegar. Segueixo somiant amb el seu amor, i crec que és una bestiesa, perquè sé que mai no el podré arribar a tindre. A la nit, només em queda plorar per treure una mica els meus sentiments, per a consolar-me en la foscor de la meva habitació, amb la soledat dins del meu cor...

15 de maig:

Maig, un altre mes i jo encara l'estimo. No he pogut trobar cap noi que ocupi el seu lloc, és un amor tan intens que sé que em costarà molt oblidar-me d'ell.

1 de juny:

El curs està acabant i jo encara estic igual. Ara, no hi ha cap cosa que m'alegri la vida. Sí, el veig cada dia i això m'alegra, però també el veig amb aquesta noia, que és molt millor que jo.

15 de juny:

La tristesa m'envaeix...

20 de juny:

Avui ha estat l'últim dia del curs, avui he vist els seus ulls per últim cop, l'última vegada que veia el seu somriure, i no sé què faré.

L'oblidaré? No ho crec pas. Sí, podré estimar a altres nois, però mai no estimaré a algú com l'estimo a ell. A la sortida l'he vist, he vist com s'allunyava el meu gran amor. Se'n va sense saber qui sóc, sense saber que donaria la meua vida per un somriure seu, per una mirada... Ell va caminant tot sol i jo només el miro i l'estimo en silenci, desitjant que les nostres vides es tornin a creuar, perquè tot el que he sentit per ell, serà molt difícil d'oblidar...

AINA

Grup Segon (2004). Primer premi de conte. CAROLINA SÁNCHEZ (4t A): *Difícil d'oblidar.*

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

**Treballs guardonats
Conte**

**Grup Tercer
(1r i 2n de Batxillerat)**

Sense sentit...

Feia ja un parell de dies que no parlava amb la mare. Aquesta última baralla havia estat massa: Normalment les baralles a casa acabaven amb la rendició incondicional d'un dels dos bàndols, però aquest cop la meva acusació havia estat massa dura, considerava que realment no s'ho mereixia, li havia llançat a la cara un altre cop la nostra pobra situació econòmica, que no em permetia d'anar a veure els meus amics a l'estranger. Un altre cop els diners ens guanyaven la partida i deixaven un rierol de malestar a les terres de casa meva.

Volia agafar el tren que sortia a les 7h 30m amb la mare. No ens dirigíem paraula, però havíem de fer semblar que érem una família. Feia ja quatre anys que el pare havia mort de pneumònia. La seva precària salut no havia estat mai bona, però aquest últim cop la mort va emportar-se la seva vida i un tros del meu cor, i el cor sencer de la mare. La meva mare intentava inútilment tirar endavant la casa sense cap ajut, però sempre havíem de recórrer a les maleïdes beques d'estudis i d'ajut econòmic que facilitava l'ajuntament i l'escola. Segons la mare: "*Era la nostra última esperança*". A mi, em queia la cara de vergonya, cada cop que havia de fer cua a l'entrada de l'escola tres dies abans del començament de les classes per demanar de manera sistemàtica els mateixos ajuts. Em posava malalt. Cada any érem els mateixos, tret de noves "adquisicions". Sé que no estava bé, però em reconfortava en certa manera pensar que no era l'única persona que tenia problemes en aquest món, i que hi havia gent que en tenia de més greus. Suposo que tots tenim la inútil creença que el fet d'estar en una situació millor que els altres ens farà feliços en un futur pròxim, una creença superficial i inhumana conreada en el pensament de tothom, tot i que sigui inconscientment.

Érem a la porta del tren i jo havia estat esperant més d'un quart d'hora a l'estació. Ja eren dos quarts de vuit i faria tard un altre cop, així que em vaig asseure a esperar el tren en un dels

bancs propers a la via, d'aquells vermell sang que mai no semblen embrutar-se, són, el que es podria considerar, dignes de confiança.

Un cop va aturar-se el tren vàrem pujar tots. La mare continuava sense parlar-me i el viatge sempre es fa massa llarg quan un està barallat amb l'única persona que té realment cura d'ell. De família, família..., tenia, els avis. Eren al poble, a Andalusia i feia ja any i mig que no ens vàiem. Suposo que des de la mort del meu pare les coses havien canviat lentament fins a arribar a la situació de saber l'existència de l'altre només per memòria; però el que es coneix per contacte... Probablement hi havia hagut una pèrdua de contacte mútua, però que hi faríem, si ells no trucaven per telèfon, ves perquè ho havíem de fer nosaltres?

Així va ser que vaig dir a la mare que portava una sabata d'un altre color. Allò era mentida, òbviament, però la mare sabia prou bé que el motiu d'aquesta afirmació no era cap altre que el d'arreglar les coses. Feia ja dos dies que ens fèiem morros i que no parlàvem, i se m'estava coent la necessitat de tenir una família sobre la qual caure un cop la necessites. A les persones, sempre els agrada tenir algú al darrere sobre on poder deixar-se caure. Els produeix una sensació de seguretat i esperança, tants cops robada pel destí a la meua vida.

I va ser així que vàrem sentir el primer espetec. S'havia sentit al primer vagó del tren, i tot s'havia sacsejat com si es tractés d'un terratrèmol. Vaig intentar d'agafar-me a les barres laterals de la porta de sortida, però la gran acumulació de gent em va fer impossible evitar la caiguda. Em vaig deixar caure a terra amb les mans cap endavant desitjant no fer-me gaire de mal a la mà dreta. Aquest Nadal una caiguda en bicicleta m'havia trencat un parell de dits, i encara dos mesos i mig després continuava fent-me mal. Suposo que li ho hauria de dir a la mare, però vaig pensar, que li diria un altre dia... Il·lús.

Va ser llavors quan s'obrí realment l'infern sota els meus peus. La caiguda era inimaginablement gran, i els crits de la gent... infinitament dolorosos. Un soroll sord, i agut, agut

com l'última nota d'un piano de cua; un soroll agut... i continu. No vaig gosar obrir els ulls, perquè el dolor que tenia arreu de cos era indescriptible. La cara se m'estava cremant com si rius de focs interminables m'estiguessin travessant el cos i no gosava, ni tan sols, de tocar-me-la. El color de tot havia canviat, i realment no es veia res a mig centímetre de la meva cara. Vaig pensar que allò no era possible. El meu sentit del dolor s'havia col·lapsat increïblement i només podia moure'm endavant i endarrere, buscant, buscant la meva mare, que no hi era... Irònicament, no hi havia res, res més que una color grisa que ho cobria tot, i realment creia una cosa, si això no era morir, què seria? Què havia passat? Era mort? Però no podia ser mort: sentia dolor, però, qui diu que quan una persona mor no hi ha dolor? Qui ho diu, si ningú no ha tornat a explicar-ho... Però les mans... les meves mans. Què em passava? Què era aquell maleït dolor? Què eren tots aquests crits? Sisplau, que algú m'ajudi...! Llavors va ser quan em vaig recordar que podia parlar. Fins al moment tots aquests pensaments vagaven frenèticament pel meu cap, m'obrien els ulls com si fossin portes a l'infern. I dolor, dolor a tots nivells, dolor de no saber el que passava, dolor de no trobar-me a mi mateix i de no saber reaccionar. Dolor de no veure'm ni olorar-me, de no sentir-me ni tocar-me, de no entreveure solucions als problemes. I dolor per la por, per la por de pensar, que és en aquesta situació quan una persona comença a pensar què són veritablement els problemes. Els problemes eren això, que un bon dia de matinada tot pot acabar... que era el que passava. I on era la mare? Tant se me'n feia de morir, però volia, volia saber on era i com era, volia saber on i com era....

ANÒNIM

Grup tercer (2004). Primer premi de conte. CARLOS CILLER (2n D): *Sense sentit*.

L'última carta

Hola amor meu!!!

Ja ho saps. No em queden gaires dies de vida, per això volia escriure aquesta carta, perquè sabessis el meu amor per tu.

Quatre anys separen avui, d'aquell dia que ens vam conèixer. La veritat no puc entendre com passa el temps tan ràpid. En aquests anys has fet que pogués viure ple d'il·lusions sense saber per què i d'on sortien tants sospirs dintre meu. La teva boca, els teus ulls, la teva mirada, lubricant el meu cor intern, les pessigolles de la il·lusió de viure al teu costat! I és que, la veritat de l'inexplicable, només la trobo quan ets al meu costat.

Al teu costat he après tant a estimar-te com a saber valorar coses que abans tenia i no valorava.

Em vénen tantes coses, tants records al cap, que en veritat no sé si estic boig per tu o enamorat d'un àngel. És una aventura il·lògica, no sé la solució del sofriment que batega al meu pit, provocat per la por de l'esperit del meu amor, perquè un dia arribi la nostra fi.

Ara en la meva ment, pit i cor, és un temps fosc, sense ganes de viure, sentir cada vegada més que estic enamorat d'un estel que és impossible que en un futur estigui al meu costat, però jo cada nit pregunto a Déu si no és possible tenir una solució per a la meva malaltia, però no hi trobo cap resposta.

Confio en la meva esperança i estic segur que m'ajudarà, de vegades és millor no llançar la tovallola encara que la victòria sigui molt lluny de tu, batallar per mi mateix i poder continuar endavant i batallar per les coses que més estimo encara que em costi la vida.

HADA

No sé quant pot durar això, però espero que duri tota la vida, que el temps es pari aquí i puguem estar tots dos junts; però del que estic segur és que no em penediré d'haver-te conegut.

T'estimo molt, mai no havia sentit abans el que sento per tu, és com si el meu cor i el teu tinguessin el mateix batec, si el teu no batega el meu tampoc no ho fa.

Sincerament, i més segur que mai, sé que estic enamorat de tu, i de veritat estic molt content d'estar-ho i n'estic orgullós; orgullós de tu, de conèixer-te, d'estar al teu costat, d'entrar en el teu món, i demostrar-te el que sento per tu.

T'estimo, i estic en un somni, però sóc feliç perquè el comparteixo amb l'amor que tinc per tu i que et dono i no m'agradaria sortir d'aquest somni, i de la teva vida. Tu ho has estat tot per a mi i en l'altre món, on t'esperaré, continuaràs sent-ho tot per a mi.

Si aquesta carta arribés a les teves mans, voldria dir que ja no sóc al teu costat, i l'última cosa que desitjaria de tot cor que ocorregués seria que fossis feliç, però que no t'oblidessis de mi, que jo sempre seré el teu costat.

Un petó i recorda que t'he estimat i que t'estimo,

HADA

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

**Treballs guardonats
Poesia**

**Grup Primer
(Primer i Segon d'ESO)**

El primer refredat

Em fan mal els ulls,
em fan mal els cabells,
em fan mal les puntetes
totes dels dits.

I, aquí a la gola,
una formiga corre
amb cent cames llargues.
Ai, el meu refredat....

Jaqueta, bufanda,
llet calenta
i dotze mocadors
i catorze mantes
i estaré molt quiet
just a la finestra.

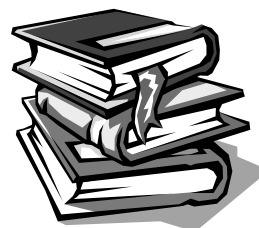
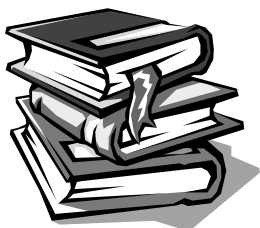
Em fan mal els ulls,
em fan mal els cabells,
em fan mal les puntetes
totes dels dits.

MARC

Sant Feliu de
Llobregat

23 d'abril de 2004

Grup primer (2004). Primer premi de poesia. JONATHAN TUDÓ (2n A): *El primer refredat*.

POEMA

QLORDA ES EL MILLOR INSTITUT DEL MÓN.

25^e

LA MILLOR COSA SÓN ELS PROFESSORS.

Concurs Literari

OFERTES MOLT ESPECIALS TENIM AL NOSTRE BAR.

Sant Jordi

REDACCIONS FEM A CASTELLÀ I A CATALÀ

Sant Feliu de

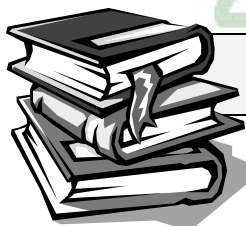
DIVENDRES I DIMECRES PER LA TARDA FEM FESTA.

Llobregat

ARRIBEU A SANT FELIU I UN MIRACLE ES FA VIU

23 d'abril de 2004

Grup primer (2004). Segon premi de poesia. MIREIA GARCÍA (1r B): *Poema.*

Tu i jo

T'estimo a tu,
per ser com ets,
per treure'm les ganes
de fer no res.

Des d'aquell dia,
sí, aquell,
vam parlar tota l'estona,
vam riure de valent.

I ara només queda,
que recordis tot allò,
que et vaig dir com de mentida,
però que ho sento de debò.

Coses com que t'estimava,
que en tu no deixava de pensar,
de les que rèiem quan les citàvem,
tot i que em venien ganes de plorar.

Dic això perquè m'assabento
que el que sento per tu és això,
un sentiment del qual m'alegro,
perquè sense tu no vull estar enlloc.

Cada vegada que et veig,
és com si tornés a néixer,
és l'amor del meu endins,
que cada dia fas créixer.

Espero que això surti bé,
que tu algun dia m'estimis,
com t'estimo jo a tu ara,
que mai no m'oblidis.

23 d'abril de 2004

SVENSKA

Grup primer (2004). Tercer premi de poesia. PATRÍCIA CILLER (2n A): *Tu i jo*.

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

**Treballs guardonats
Poesia**

**Grup Segon
(Tercer i Quart d'ESO)**

Sola

És de nit,
no hi ha ningú al carrer,
només es veuen les llums dels fanals.

Fanals solitaris
sense ningú a qui il·luminar.
Comença a ploure,
gotes petites però
que cauen contínuament.

Es mullen els papers i la brutícia,
La brutícia d'un món
on ningú no es preocupa
de les conseqüències dels nostres actes.

Un món ple de dolor i
també d'injustícia.

En nits com aquesta,
penso en tot el que he viscut
i el que em queda per viure.

Només hi ha una cosa
que m'agrada d'aquest món,
per la qual lluitaria fins a morir.

Ell. Ell és l'única cosa
que alegra la meva
existència en aquest món.

Cada nit penso en ell,
en l'amor que no em dona
ni em donarà mai.

Estic sola,
passo la nit amb les estrelles
elles m'acompanyen, m'escolten
i mai no em deixaran.

Em fico al llit. Sola,
Però amb la teva imatge
al pensament.

Estic envoltada d'obscuritat,
Encara que la llum de la lluna
entra per la meva finestra.

Passarà la nit
i quan surti el sol
serà un dia més a la meva vida.

Un dia més estimant-lo,
Havent de resignar-me
a no tenir el seu amor.

Continuaré amb aquesta vida
plena de dolor,
amb l'esperança de poder estar
entre els teus braços algun cop.

SYRK

Sant Jordi
Sant Feliu de
Llobregat
23 d'abril de 2004

Grup Segon (2004). Primer premi de poesia. CRISTINA CHALÁ (4t A): *El primer amor*.

No puc

No puc deixar de mirar
Els teus ulls verds,
Aquests ulls que m'han
Pres fins l'ànima.

Només et demano
Una oportunitat per
Demostrar-te que t'estimo,
Que jo t'estimo de tot cor.

No puc imaginar la vida
Sense el teu amor,
Perquè cada cop que respiro
És com si et portés a dins meu.

No puc resistir-me a tu.
Tu toques els meus sentiments,
No puc veure per on camino
Perquè només et veig a tu.

No podré deixar-te marxar
Perquè no puc pensar
De viure sense tu,
Perquè tot el que tinc ets tu.

No podré oblidar mai
Aquell somriure
Que em va fer perdre la raó
I tornar a somiar.

ASTURTAT

23 d'abril de 2004

Grup segon (2004). Segon premi de poesia. TATIANA CASTAÑÓN (3r A): *No puc*.

Així és la realitat

Neixo, sóc inconscient,
veig la meva mare
plena d'alegria i
amb llàgrimes als ulls.
Amb el pas del temps,
vaig creixent a poc a poc,
envoltada de la gent que més estimo.

No em falta res,
ni menjar, ni amics,
ni roba, ni educació...
Però no puc oblidar
que no tothom té aquesta sort,
molts nens moren de fam
i no tenen educació.

Com podem viure tan tranquils
sabent les desgràcies
que ocorren al món?
Per què, tenint prou diners
per poder donar menjar
i educació a tots aquests nens,
deixem que continuïn així?

El món és molt injust i
sé que jo no hi puc fer res.
Nosaltres mateixos som
els responsables d'aquesta situació:
embrutem el carrer,
som ambiciosos,
cremem la naturalesa,
contaminem l'aire i
ens contaminem a nosaltres,
matem els nostres semblants...

Pertot hi ha guerra,
ja ningú no mira per la pau.

Aquests versos,
els dedico a tots aquells
que no dialoguen
i que ho arreglen tot amb bombes,
als qui també
discriminen la gent que
és igual que nosaltres
però que tenen diferent color de pell.

I jo em pregunto:
Té alguna importància el color de la pell
o l'aparença física en general,
quan coneixes a algú
i quan parles amb ell?

Jo crec que no.
Però, a fi de comptes,
això no valdrà de res;
les persones que tenen poder
continuaran fent el que vulguin.

Només vull que reflexionin una mica,
que enraonin, que pensin més
en els altres i no tant en ells.
Tant de bo algun dia el món
sigui molt millor que ara,
i que el llençol que cobreix
el món de dolor i de guerra,
sigui trencat, destruït i oblidat...

DAFNE

Grup segon (2004). Tercer premi de poesia. CAROLINA SÁNCHEZ (4tA): *Així és la realitat.*

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

**Treballs guardonats
Poesia**

**Grup Tercer
(1r i 2n de Batxillerat)**

El camí del silenci

Sona l'alarma
Tot és silenci
Tothom es mira
Tot és silenci
La por s'olora
Tot és silenci

Oren per sa vida
Tot és murmuri
Pensen en sa mare
Tot és murmuri
Enyoren sa casa
Tot és murmuri

Tronen les bombes
Tot és xivarri
Tothom s'ajup
Tot és xivarri
La terra es trenca
Tot és xivarri

Tothom s'abraça
Tot és pàlpit
Tothom ja plora
Tot és pàlpit
La cova batega
Tot és pàlpit

Són uns infants
Tot és injust
No tenen culpa
Tot és injust
Tanquen llurs ulls
Tot és silenci

XÀLDIGA ÍGNIA

Grup tercer (2004). Primer premi de poesia. SERGIO JAEN MENA: (1rAN): *El camí del silenci*.

Sense tu

Com una gota d'aigua que cau trista,
passa la vida davant dels meus ulls.
La vida que trobo a faltar ja és passada,
la vida que trobo a faltar va ser amb tu.

Però tot i així et busco, felicitat,
perquè sense tu,
no sóc més que un pinzell sense pintor
i que un cel sense estrelles.

Lluny queden els records
que em provoquen melangia.
Però sé que encara no està tot perdut
i per això et dic: torna'm la vida!
Ara ho sé, felicitat, no puc viure sense tu.

M'he quedat buida,
m'he quedat trista.
I em miro per dintre...
M'he quedat sola!

Ja fa massa mesos que els dies se'm fan nits.
Ja fa massa temps que m'envolta la tristesa.
Ja fa massa que t'enyoro,
i entre records, somio que tornes.

Avui, t'he vist somriure entre totes les rialles,
i em sembla que ha sortit el sol després de tanta pluja.
M'has tornat la vida,
m'has tornat la llum del dia.
m'has omplert el cor i ara està ple d'alegria.

ABRIL

Grup tercer (2004). Segon premi de poesia. NATÀLIA CASTELLOTE (2n E): *Sense tu*.

Ple de paraules

Si et digués que la meva veu
sense la teva emmudeix;
que el teu alè em talla l'aire,
que la teva absència m'atura el cor,
que si tu no hi ets se'm trenca l'ànima,
diries que això és amor?

Si un somriure teu em fa plorar,
un petó m'aixeca l'ànim,

una carícia m'omple de goig,
una mirada teva em fa tremolar,
diries que és estimar?

Sols sé, vida meva,
que ets la il·lusió que em fa llevar,
que em fa feliç i venturosa,
que sense tu moriria de pena,
del meu cor ets la meitat.

NORA

Grup tercer (2004). Tercer premi de poesia. SANDRA DOMINGUEZ (1r AN): *Ple de paraules*.

Presonera de la meva ombra

Com si fos una taca enutjosa
que em segueix pertot arreu.

així és ella:
m'esclavitza dia i nit,
i no hi ha lloc per on jo passi,
que ella no m'hi empaiti.

On jo poso el peu, posa el peu,
la meva ombra m'acompanya,
tan si neva com si fa fred,
tan si és trista o contenta,
o com si no surto al carrer.

Presonera i esclava de la meva ombra,
no em deixa ni un instant sola,
va d'un costat a l'altre,
imitant-me cada gest que faig,
com si fos una gracieta seva,
o hagués pres la meva vida,
com si fos ella la qui mana.

Si tinc fred s'abriga,
si tinc calor es venta.

Crec que exagera els meus defectes,
perquè tothom se'n rigui,
deforma el que li sembla,
i, a part de tot això,
mira que n'és de tafanera,
que fins i tot s'ha pres el privilegi
de beure de la meva copa i menjar del meu plat!

M'ha pres fins la llibertat;
però una cosa que té és que m'és fidel,
ja que si jo caic a terra, ella cau,
encara que en caure em faig mal.

És tan prima la pobra,
que sembla que li falti salut.

Què dir d'ella?
No sabia com fer-la marxar,
encara que l'esquivi ella és allà,
tafanejant el que no li importa,
marejant-me a cada passa que faig.

Encara que surti en la foscor,
la veig de lluny,
cada intent que he fet per ser lliure
ha estat en va.
En fi..., quina creu!
se sent la reina de la meva vida,
i sempre tot ho fa al mateix moment que jo.

Crec que fins el dia que jo moriré
allà la tindrè.

TERRY

Sant Jordi

Sant Feliu de
Llobregat

23 d'abril de 2004

Grup tercer. Tercer premi de poesia. YOLANDA ALCARAZ (2n BN): *Presonera de la meva ombra.*

Soledat del desert

Un immens i llunyà horitzó,
Ànima perduda enlluernada pel sol,
Petit gra de sorra,
Que quan bufa el vent
Parteixes a la cerca d'un món millor.

Un petit desig
I al mateix temps un gran somni:
Desfer-te de l'oblit
I poder travessar l'infinit.

Tristesa,
Soledat,
Enyorança.

Una realitat difícil d'entendre,
Però amb coratge i valor
Caminaràs endavant;
Mai no et faràs enrere
Fins el dia que t'arribi la mort.

Lluitar
O deixar-te vèncer.
Veure visions,
O reconèixer la realitat.

Caure estesa a terra
O aixecar-se de nou.
Veure miratges a l'horitzó
O pensar amb la raó.

El desenllaç d'aquesta poesia
Resideix al teu interior.

AMBER

23 d'abril de 2004

Grup tercer (2004). Menció a la poesia. d'IMMA SANCHO (2n AN): *Soledat del desert*.

**25è Concurs Literari
Sant Jordi (2004)**

Treballs guardonats

Còmic i auca

Grup Primer

(Primer i Segon d'ESO)

IES *Olorda*

25^è

Concurs Literari

Sant Jordi

Sant Feliu de

Llobregat

23 d'abril de 2004

Grup Primer (2004). Tercer premi de còmic i auca. PATRICIA CILLER (2n A): *Un "bon" dia.*